

- 1 "דבר אחר" (בפיסקא הג'). ועד"ז בב' הפירושים שברש"י - שמקשירת הזהב בסודר⁶⁰, בא אח"כ⁶¹ לצור
 2 צורת העגל⁶². וכל זה בא מצד החסרון בקבלת עול מלכות שמים, שזהו פירוש "ויתפרקו", "לשון פריקת
 3 משא", שפורקים העול כיון שמחשיבים תומ"צ ל"משא" - הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס⁶³
 4 בלקו"ש חי"א ע' 139 ואילך.

כלא ואין ואפס"ן, וכפתגם רבינו הזקן, שהקב"ה נותן לבנ"י
 גשמיות, ובנ"י עושים מהגשמיות - רוחניות (ראה לעיל ס"ע 39.
 וש"נ).

61 וזוהי ההוראה עד כמה צריכה להיות הזהירות אפילו
 בדבר קל, כיון שממנו יכולים לבוא ח"ו לדבר חמור,
 ועד לענין היותר חמור דחטא העגל, שעז"נ "וביום פקדי
 ופקדתי", ש"אין פורענות באה על ישראל שאין בה קצת מפרעון
 עון העגל" (פרשתנו לב, לד ובפרש"י), כך, שגם לאחרי שנפטרנו
 מכל הצרות, עדיין לא נפטרנו מחטא העגל!

- ובלשון הכתוב (ישעי' ה, יח (ובמצו"ד)) "מושכי העון
 (ממשיכים על עצמן את היצר הרע המסית על העון) בחבלי השוא
 (בחבלים דקין וכמעט שאין בהם ממש) וכעבות העגלה חטאה"
 (לבסוף ממשיכים היצה"ר המחטיא בחבלים עבות שמושכים
 בהם את העגלה) -

62 ועד לאמירת "אלה אלקיך ישראל גוי" (פרשתנו שם, ד).
 - ואף שבתחילה אמרו זאת רק ה"ערב רב" (פרש"י), הנה לאחרי
 כן נמשכו גם בנ"י אחריהם; בתחילה - מהנהן בראשו ואומר זאת
 רק בשביל הזולת, אבל אח"כ עושה זאת מרצונו. וע"ד פתגם כ"ק
 מו"ח אדמו"ר (ראה תו"מ ח"ו ע' 49. וש"נ) בפירוש "על חטא
 שחטאנו לפניך באונס וברצון", שהתחלה היא אמנם "באונס",
 אבל אח"כ הרי זה נעשה "ברצון" - שרוצה שיכריחו אותו לעשות
 כן! ...

63 בשילוב שיחת ש"פ תשא תשכ"ו.

60 כלומר: הוא לוקח חתיכת זהב, קושרה במטפחת ומכניסה
 בחיקו ("אין זיין בועם קעשענע") - בתור מציאות בפני עצמו.
 הוא יודע אמנם ש"לה' הארץ ומלוואה תבל ויושבי בה" (תהלים
 כד, א), אבל אעפ"כ, מה איכפת לי' להקב"ה - טוען הוא - שיקח
 לעצמו איו פינה קטנה ("א' קליינע ווינקעלע") בעוה"ז הגשמי
 התחתון שאין תחתון למטה הימנו; הוא לא מבקש להיות "שותף
 להקב"ה במעשה בראשית" (שבת יו"ד, א. וש"נ), אלא רק פינה
 קטנה שבה יוכל להיות מציאות בפני עצמו... ומוסיף לטעון,
 שהתורה עצמה אומרת שהוא מציאות גשמי, וכמשנת"ל
 (בהביאור בשער היחוד והאמונה - שיחת ש"פ משפטים ס"כ
 ואילך (לעיל ע' 91 ואילך)), שכל ענין התומ"צ שייך רק כשיש
 מציאות גשמי, קלף גשמי וכיו"ב, שבו צריך להמשיך קדושה כו'.
 אך הענין הוא - שצריך לידע את האמת, שלא זו בלבד
 ש"הקב"ה עוזרו" (סוכה נב, ריש ע"ב. וש"נ), אלא יתירה מזה -
 שכל מציאותו היא אך ורק מהקב"ה [ועד שכל המציאות דלמטה
 נעשית מצד זה שהקב"ה עושה קניגי כו' (ראה תו"מ ח"ו ס"ע
 136. וש"נ)], כך, שהקב"ה נמצא תמיד לא רק "לנגדי", אלא גם
 בתוכו ובחיקו ("אין זיין בועם קעשענע"), וכיון שכן, הרי גם
 כשיש לו כסף וזהב כו', אין לו להיות במעמד ומצב ש"עשיר
 יענה עזות" (משלי יח, כג) [ואדרבה: ע"ז צריך לבוא לענין
 הביטול* - כמ"ש רבינו הזקן בתניא אגה"ק ד"ה קטנתי (ס"ב),
 ש"שבכל חסד וחסד שהקב"ה עושה לאדם צריך להיות שפל רוח
 במאד, כי חסד .. היא בחי' קרבת אלהים .. וכל הקרוב אל ה'
 .. צריך להיות יותר שפל רוח .. כל שהוא קמי' יותר הוא יותר

(* בענין זה (?) נזכר גם הסיפור ד"ביטול אידיאט" (ראה סה"ש תרז"ק ע' 251).

אגרות קודש

ב"ה, ב' אדר, תשי"ז

ברוקלין.

שלום וברכה!

... ובמ"ש בענין הבריאות, כמדומה כבר העירותי באחד ממכתבי במרו"ל הידוע
 אשר קידוש והבדלה נוגעים במאד למאור עיניו של אדם, ומלשון רז"ל בכגון דא "מאור
 עיניו" מובן ג"כ שמאור שבתורה זאת אומרת פנימיות התורה ועיניו נוגעים וסגולה
 מיוחדת להם ג"כ למאור שבאדם, וק"ל. ויהי רצון שיבשר טוב בהנ"ל וכן בעינינו
 הכללים בטוב הנראה והנגלה.

בברכה - המחכה לבשו"ט.